

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17.09.2012 r. A. B., podając się za osobę o danych M. B., w sklepie (...) przy ul. (...) w G. zawarł dwie umowy o kredyt konsumencki na zakup towarów i usług, tj. o numerze (...) na kwotę 3.414,86 zł oraz umowę o numerze (...) na kwotę 1.661,33 zł. Przedmiotem wskazanych umów był zakup okna i drzwi. Przy ich zawieraniu A. B. przedłożył zaświadczenie potwierdzające zatrudnienie M. B. w Przedsiębiorstwie Usług (...) w G.. Oskarżony podrobił dwa takie dokumenty i podpisał się na nich swoim nazwiskiem jako wystawiający podmiot. A. B. podpisał się na umowach jako M. B., przedłożył również kserokopie jego dowodu osobistego, które wcześniej przygotował.

Proces zawarcia umowy wyglądał następująco: najpierw klient wybierał towar i zgłaszał chęć jego zakupu na raty pracownikowi firmy. Następnie osoba upoważniona przez S. (...) do zawierania umów kredytowych weryfikowała dane klienta na podstawie dokumentu tożsamości oraz odbierała deklarację dot. osiąganych dochodów. Źródło uzyskiwania dochodów i ich wysokość miały wpływ na wysokość udzielonego kredytu. W przypadku braku wątpliwości co do autentyczności dokumentów, był sporządzany wniosek a następnie wysyłano go drogą elektroniczną do banku. Akceptacja wniosków również następowała w formie elektronicznej.

Z tytułu kredytów jw. udzielonych przez S. (...) nie dokonano żadnej spłaty raty.

Dowód: umowy o kredyt konsumencki z załącznikami k. 5 i 6, protokół oględzin rzeczy k. 11, zeznania świadka T. T. k. 66, częściowe wyjaśnienia oskarżonego A. B. k. 202-203, 400-401

M. B. pracował w Przedsiębiorstwie Usług (...) A. B. w G. przez krótki okres, od czerwca 2012 r., zajmował się stolarką. Świadek zaprzeczył aby pracował tam we wrześniu 2012 r. Nie utracił, jak również nie udostępnił nikomu swojego dowodu osobistego. Oskarżony posiadał kserokopię tego dokumentu w związku z zatrudnieniem świadka. M. B. zaprzeczył aby zawierał umowy o kredyt konsumencki na zakup towarów i usług, jak również aby się na nich podpisał.

Dowód: zeznania świadka M. B. k. 47v

Powołany w sprawie biegły z zakresu badań identyfikacji pisma ręcznego w wydanej opinii stwierdził m.in., że podpisy kredytobiorcy (...) na przedmiotowych umowach o kredyt konsumencki nie są autentycznymi podpisami M. B., a zostały nakreślone przez A. B..

Dowód: opinia biegłego z zakresu badań identyfikacji pisma ręcznego k. 95-111

Oskarżony A. B. posiada wykształcenie wyższe - jest nauczycielem wychowania fizycznego, pracuje w sklepie (...) z dochodem około 2.000 zł, jest żonaty, wspólnie z żoną opiekują się niepełnosprawnym dzieckiem w wieku 11 lat. A. B. był uprzednio karany sądownie.

Dowód: oświadczenie oskarżonego k. 400, dane o karalności k. 378-381, odpis wyroku II K 358/07 k. 140-144, odpis wyroku II K 100/05 k. 148, odpis wyroku II K 908/01 k. 150-153, odpis wyroku II K 884/02 k. 154, odpis wyroku II K 694/11 k. 157-159, odpis wyroku VIII K 115/10 k. 162

Z uwagi na wątpliwości co do poczytalności oskarżonego uzyskano opinię biegłych lekarzy psychiatrów, którzy zgodnie orzekli, że w przedmiotowej sprawie warunki art. 31 § 1 i 2 kk nie mają zastosowania.

Dowód: opinia sądowo psychiatryczna k. 214-216

Oskarżony A. B. w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że od początku 2011 r. do sierpnia 2014 r. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...) zajmująca się stolarką budowlaną, tj. sprzedażą mebli na wymiar i ich montażem. W swojej firmie zatrudniał M. B., który nadzorował prace montażowe. Podpisali umowę o pracę, oskarżony nie odprowadzał składek do ZUS. M. B. otrzymywał wynagrodzenie w kwocie około 2.000 zł lub 3.000 zł, w zależności od ilości zamówień. Zatrudniając M. B. oskarżony sporządził kserokopię jego dowodu osobistego. W ramach prowadzonej działalności A. B. zawierał umowy kredytu w S. (...). Pieniądze z tych umów wpływały na konto firmowe. Oskarżony nie potwierdził wówczas, aby złożył podpisy za M. B. na przedmiotowych umowach.

Słuchany na rozprawie A. B. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że z uwagi na trudną sytuację w firmie i potrzebę opłacenia wyjazdu żony z chorym dzieckiem do ośrodka – wziął dwa kredyty na nazwisko M. B.. Oskarżony przyznał, że podpisał się za niego na umowach, podrobił też wcześniej zaświadczenia o zatrudnieniu.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. B. k. 202-203, 243, 400-401

Oskarżony złożył wniosek w trybie art. 387 § 1 kpk o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego okoliczności popełnienia przypisanego oskarżonemu A. B. czynu, jak i jego wina nie budzą wątpliwości Sądu.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty zgromadzone w aktach sprawy bowiem zostały sporządzone w przypisanej formie przez uprawnione do tego osoby. Autentyczność powyższych dokumentów w toku postępowania karnego nie była kwestionowana przez strony jak również nie budziła wątpliwości Sądu. Ze wskazanych względów dokumenty zgromadzone w aktach sprawy Sąd uznał jako pełnowartościowy materiał dowodowy i dał im wiarę w pełnym zakresie.

Sąd w całości za wiarygodne uznał zeznania świadków M. B. i T. T.. T. T. opisał procedurę podpisania umów, nadto na podstawie posiadanej dokumentacji wskazał w jakich okolicznościach umowy została zawarte i jakie niezbędne czynności musiały w tym celu zostać wykonane.

M. B. zaprzeczył aby zawierał umowy o kredyt konsumencki z (...) SA, jak również aby pracował we wrześniu 2012 w firmie oskarżonego.

W ocenie Sądu zeznania świadków są logiczne i spójne. Zdaniem Sądu zeznania omawianych świadków zostały złożone szczerze zgodnie z zapamiętanym przez świadków stanem rzeczywistym. Ponadto zeznania świadków znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach A. B. złożonych przed Sądem, kiedy to przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu i opisał jego okoliczności.

Jako wiarygodne Sąd ocenił wyjaśnienia oskarżonego A. B. złożone przed Sądem, albowiem znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, w tym w szczególności dokumentacji kredytowej, opinii biegłego z zakresu badań pisma, jak i zeznaniach świadków.

Za pełnowartościowy materiał dowodowy Sąd uznał opinię z zakresu badań pisma ręcznego z której wynika wprost, że podpisy o treści (...) na przedmiotowych umowach złożył oskarżony. Opinia ta zawiera jasne i logiczne wnioski, jest rzetelna, pełna i obiektywna. Biegły jest fachowcem w swojej dziedzinie, posiada odpowiednie wykształcenie oraz niezbędne doświadczenie zawodowe.

Zdaniem Sądu w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, iż oskarżony A. B. dopuścił się zarzucanego mu czynu.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu winy. Z opinii sądowno – psychiatrycznej wynika, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą warunki określone w art. 31 § 1 i 2 kk. W ocenie Sądu oskarżony

działał umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego kierunkowego. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, miał zamiar doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, nie miał zaś w planach spłacenia na rzecz pokrzywdzonego należności z tytułu uzyskanych kredytów.

Sąd dał wiarę opinii biegłych lekarzy psychiatrów, gdyż zawiera ona jasne i logiczne wnioski sformułowane po przeprowadzeniu stosowanych badań. Opinia jest rzetelna, pełna i obiektywna, w ocenie Sądu brak jakichkolwiek podstaw aby odmówić jej waloru wiarygodności. Biegli są fachowcami w swojej dziedzinie, posiadają odpowiednie wykształcenia oraz niezbędne doświadczenie zawodowe.

Za pełnowartościowy materiał dowodowy Sąd uznał również kartę karną oraz odpisy wyroków skazujących A. B.. Autentyczność wskazanych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron i nie budzi również wątpliwości Sądu. Z powyższych względów Sąd uznał, iż okoliczności popełnienia zarzucanego oskarżonemu przestępstwa nie budzą wątpliwości.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd doszedł do przekonania, iż zebrany w toku postępowania materiał dowodowy pozwala na przypisanie A. B. tego, że w dniu 17.09.2012r. w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) SA w kwocie 3.414,86 zł przy zawieraniu umowy o kredyt konsumencki nr (...) oraz w kwocie 1.661,33 zł przy zawieraniu umowy o kredyt konsumencki nr (...) w ten sposób, że posłużył się dokumentami wystawionymi na dane M. B. i podrobił jego podpis na dokumentacji związanej z przedmiotowymi umowami oraz przedłożył nieprawdziwe zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach tej osoby, co miało istotne znaczenie dla udzielenia kredytu, tym samym wprowadzając w błąd wyżej wymieniony podmiot, co do osoby zawierającej powyższe umowy i zamiaru wywiązania się z ich warunków, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 24.01.2011 r. do 24.01.2012 r. kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 14.04.2005 r. sygn. akt II K 100/05.

W ocenie Sądu oskarżony działał umyślnie, w zamiarze bezpośrednim, chcąc wprowadzić przedstawicieli pokrzywdzonego w błąd odnośnie swojej tożsamości, zatrudnienia i zarobków, w celu uzyskania kredytu oraz odnośnie zamiaru spłaty kredytu. Oskarżony wiedział, że przedłożone przez niego zaświadczenia są nieprawdziwe oraz że nie ma realnej możliwości spłacania rat wynikających z umowy kredytowej.

Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela publicznego odnośnie kwalifikacji prawnej czynu popełnionego przez oskarżonego.

Czyn ten należało zakwalifikować jako przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. Jak już wyżej wskazano, oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści dla siebie, poprzez uzyskanie kwot z kredytów, co A. B. potwierdza w swoich wyjaśnieniach.

Oskarżony niewątpliwie wprowadził przedstawiciela pokrzywdzonego w błąd w zakresie okoliczności mających istotne znaczenie dla podjęcia decyzji o rozporządzeniu mieniem, albowiem podpisując umowy kredytu oskarżony podał się inną osobę, podrobił je podpis, a nadto przedłożył zaświadczenia z których jednoznacznie wynikało, że klient ma być zatrudniony i posiadać stałe dochody. Ponadto oskarżony zadeklarował, iż będzie spłacał raty podczas gdy od samego początku nie miał zamiaru tego czynić. Działanie to doprowadziło do zaistnienia kolejnego znamienia występku kwalifikowanego z art. 286 § 1 kk, tj. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez (...) S.A., który to podmiot udzielił oskarżonemu kredytów licząc, iż spłaci on zaciągnięte zadłużenie, podczas gdy oskarżony od początku nie miał zamiaru świadczenia tego spełnić. W konsekwencji doszło do pogorszenia sytuacji majątkowej pokrzywdzonego i do wystąpienia po jego stronie rzeczywistej szkody. Natomiast art. 297 § 1 kk stanowi, iż karze podlega ten kto, w celu uzyskania dla siebie lub kogo innego, od banku lub jednostki organizacyjnej prowadzącej podobną działalność gospodarczą na podstawie ustawy albo od organu lub instytucji dysponujących środkami publicznymi - kredytu, pożyczki pieniężnej, poręczenia, gwarancji, akredytywy, dotacji, subwencji, potwierdzenia przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji lub podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego, przedkłada podrobiony,

przerobiony, poświadczający nieprawdę albo nierzetelny dokument albo nierzetelne, pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia. Oskarżony swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona przedmiotowego czynu albowiem nie ulega wątpliwości, iż A. B. przedłożył sfalszowane dokumenty aby uzyskać korzyść majątkową dla siebie. Dokument ten miał istotne znaczenie dla podjęcia decyzji przez pracownika instytucji o udzieleniu oskarżonemu kredytów. Zgodnie z treścią art. 270 § 1 kk kto, w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentyczny używa podlega karze. Zachowanie oskarżonego również wypełniło znamiona przytoczonego powyżej przestępstwa albowiem jak sam oskarżony przyznał podrobił i przedłożył następnie zaświadczenia, które zawierały nieprawdziwe dane.

Kwalifikację prawną czynu zarzucanego oskarżonemu uzupełnia także art. 64 § 1 kk, albowiem działał on w warunkach powrotu do przestępstwa. A. B. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 14.04.2005 r. sygn. akt II K 100/05 za czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 24.01.2011 r. do 24.01.2012 r.

Uznając oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu Sąd wymierzył oskarżonemu karę zaproponowaną przez niego we wniosku złożonym w trybie art. 387 kpk, co do której sprzeciwu nie wyraził Prokurator. Sąd uznał, że cele postępowania zostaną w ten sposób osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości. Sąd wymierzył A. B., przy zastosowaniu art. 37b kk, jako wykonywaną w pierwszej kolejności karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 1 roku ograniczenia wolności polegającą na potrąceniu 25% wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym na cel społeczny związany z pomocą osobom niepełnosprawnym.

Zdaniem Sądu kara w takiej właśnie wysokości jest odpowiednia i stosownie do treści art. 53 § 1 kk jej rozmiar nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, jak również pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec oskarżonego oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Należy zaznaczyć, iż z uwagi na treść art. 286 § 1 kk, przy uwzględnieniu art. 11 § 3 kk i art. 64 § 1 kk Sąd mógł wymierzyć oskarżonemu karę od 6 miesięcy do 12 lat pozbawienia wolności.

Zgodnie z treścią art. 37b kk, w sprawie o występki zagrożony karą pozbawienia wolności, niezależnie od dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego w ustawie za dany czyn, sąd może orzec jednocześnie karę pozbawienia wolności w wymiarze nie przekraczającym 3 miesięcy oraz karę ograniczenia wolności do lat 2.

Sąd uznał, że adekwatną karą dla oskarżonego będzie kara pozbawienia wolności oraz ograniczenia wolności we wskazanym wymiarze.

Jako okoliczność obciążającą przy określaniu sądowego wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim sposób życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa objętego niniejszym postępowaniem, albowiem A. B. był już wielokrotnie karany. Jako okoliczność wpływającą na zaostrzenie wymiaru kary Sąd uwzględnił również znaczny stopień społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu, przejawiający się zwłaszcza w rodzaju i charakterze naruszonego tym przestępstwem dobra, jakim jest jedno z podstawowych dóbr chronionych prawem w postaci mienia innego podmiotu. Jako okoliczności łagodzące Sąd poczytał oskarżonemu przyznanie się do winy i złożenie wyjaśnień pozwalających na ustalenie stanu faktycznego w sprawie.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu karę we wskazanym wyżej wymiarze.

Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł od oskarżonego A. B. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) SA z siedzibą we W. kwoty 5.076,19 zł. Kwota ta stanowi równowartość wyłudzonego mienia. Szkada spowodowana przestępnym działaniem A. B. nie została przez niego dotychczas naprawiona w żadnej części.

Nadto Sąd orzekł przepadek zaświadczeń o zatrudnieniu i nakazał zwrócić pokrzywdzonemu pozostałe dowody rzeczowe w postaci umów o kredyt konsumencki za zakup towarów i usług, jako zbędne dla dalszego postępowania.

Sąd zasądził od oskarżonego koszty procesu uznając, że mieści się to w możliwościach finansowych A. B. albowiem pracuje on i osiąga regularne dochody.

Z/:

1. (...)

2. (...).

3. (...)

G., dnia 08 czerwca 2016 r.